

[Statsministren]

detaljer, er det, vi nu har tilbage at kæmpe om: lidt vedrørende Parlamentet og lidt vedrørende miljøet, og jeg skal om et øjeblik vende tilbage til, at der er slet ingenting.

Jeg synes, det er pindehuggeri, virkelig pindehuggeri. Forretningsordenen hindrer mig i at minde om et udtryk, som den gamle smed, Hans Rasmussen, altid anvendte over for en aktivitet som den, hr. Ivar Nørgaard udfolder i disse dage. (*Munterhed*).

Hvad sker der nu? Vi laver den lille ændring i systemet, at Parlamentet skal høres to gange. Hvad vil det sige at skulle høres? At få lejlighed til at give råd. Det kan Parlamentet i dag én gang, og det har vist sig ikke at være så praktisk, at det råd, vi beder Parlamentet om at afgive, kommer, før Ministerrådet har besluttet sig; så er det ikke let at råde. Nu får det lejlighed til at udtale sig både før og efter, og hvis der så kommer ændringsforslag fra Parlamentet, er det kun, hvis Kommissionen synes, det er fornuftige ændringsforslag, at disse ændringsforslag i det hele taget bliver ført frem til Ministerrådet. Hvis Kommissionen ikke synes, det er ændringsforslag, der duer, kommer de aldrig frem. Men hvis Kommissionen synes, at de helt eller delvis er egnede – og det kunne de da godt være en gang imellem – så fører Kommissionen dem frem til Ministerrådet, og så er situationen altså den, at hvis Ministerrådet vil stå fast på sin oprindelige opfattelse, skal der være enstemmighed. Det synes jeg da er et ganske fornuftigt arrangement. Man kan altså sige, at Parlamentet i yderste fald vil kunne foranledige, at Ministerrådet skal træffe sin afgørelse ved enstemmighed, dvs. ligesom det er i dag. I værste fald kan vi altså risikere, at det i fremtiden vil være ligesom i dag. Ja men hvad er det så for noget? Det er en detalje uden betydning.

Så siger hr. Ivar Nørgaard: ja men hvis vi kan risikere, at det slutter med at være ligesom i dag, hvorfor skal det så være en traktatændring? Jo, det skal det, fordi vi synes, det er rigtigt at fastlægge det. Det er det, vi nu er enige om alle tolv, og nu skal døren altså til at blive lukket. Vi skal jo have en traktatændring for at indføre de to høringer, og jeg tror, det er rigtigt af os at gøre en indsats for at etablere et bedre og mere positivt samarbejde mellem Parlamentet, der dog nu engang er folkevalgt, og Kommissionen og Ministerrådet.

Det er blevet mode at tale ilde om Parlamentet, det er sådan en gratis omgang, og så får de mennesker, som sidder dernede i Strasbourg, en vældig kritik, og det forstår jeg godt. På den anden side skal vi passe på, vi ikke undervurderer betydningen af Parlamentets indsats og opgaver. Hvad er det, Parlamentet kan og skal? Parlamentet har ikke mindst den opgave på vores alle sammens vegne at føre kontrol med administrationen. Det er også det, folkettinget her i Danmark gør i forhold til danske embedsmænd. Men i EF har vi virkelig behov for et Parlament, der er folkevalgt, og som kan føre kontrol med Kommissionen og alt det, EF står for. Jeg vil gøre opmærksom på, at den opgave ville vi umuligt kunne løse i folkettinget og i de andre europæiske Parlamenter. Det kan vi simpelt hen ikke overkomme. Derfor er det godt, at vi har Parlamentet dertil. Kommissionen er jo embedsmænd, der er ansat, og det er de folkevalgte, Parlamentet, som kontrollerer dem. Det er da ikke så tosset en ordning.

Så vil jeg minde om én ting til, nemlig at Parlamentet udfører en indsats for bedre miljøbeskyttelse. Det har Parlamentet gennem årene stået for. Nu skal jeg ikke trætte og bruge for megen tid på at nævne eksempler, men lad mig bare nævne sagen om hormontilskuddet i foder. Her oplevede vi, at Kommissionen fremlagde et forslag, som til lod et betydeligt tilskud af hormoner, og så så vi, at Parlamentet sagde: det vil vi ikke være med til, vi må anbefale en strammere miljøstandard. Og vi oplevede, at Kommissionen og Ministerrådet tog dette råd til sig. Det er jo ikke så mærkeligt, for hvem repræsenterer EF-Parlamentet? EF-Parlamentet repræsenterer EF-landenes vælgere, ja, vi kan også sige EF-landenes forbrugere. Er der nogen, der tror, at de socialdemokratiske og socialistiske partier i Europa vælger parlamentsmedlemmer, for at disse skal varetage kapitalistinteresser i Strasbourg? Det er vist ikke særlig sandsynligt. De er der først og fremmest for at varetage deres vælgeres, dvs. forbrugernes, interesser.

Jeg vil godt sige et par ord om miljø i øvrigt. Jeg vil gøre opmærksom på, at Kommissionen og Domstolen jo ikke kommer til at skulle veje frihandelsinteressen over for miljøhensynet, som om det var frit sammenlignelige størrelser. Kommissionen såvel som